

SCRISOARE DESCHISĂ S.O.S.: QUO VADIS INFORMATICA ROMÂNESCĂ?

Domnului Președinte al României- Klaus JOHANNIS,
Domnului Prim-Ministru al României- Dacian CIOLOȘ,
Domnului Ministru al Educației Naționale și Cercetării Științifice- Prof.univ.dr. Mircea DUMITRU,
Domnului Președinte al Consiliului General al CNATDCU- Acad. Viorel BARBU,
Domnului Președinte al Comisiei CNATDCU - informatică- Prof.univ.dr. Ferucio L.ȚIPLEA,
Domnului Președinte al ARACIS- Prof.univ.dr. Iordan PETRESCU,
Domnului Președinte al CNR - Prof.univ.dr. Sorin CÂMPEANU,

STIMAȚI DOMNI,

Vă supun atenției o temă serioasă și gravă, care ne privește pe toți:
S.O.S.: QUO VADIS INFORMATICA ROMÂNESCĂ?

"Principala problemă a educației informatice nu este formarea informaticienilor profesioniști, ci educația pe care o primește masa tinerilor, indiferent de orientarea lor profesională." (Grigore C. Mosil)

"Ceea ce se numește "formarea de competențe digitale" se rezumă în esență la activitatea de butonare, dar nu se referă la întrebarea esențială: cum articulăm cultura tradițională cu cea digitală?" (Solomon Marcus)

Paradoxul nr. 1: Ne lăudăm cu performanțele unor informaticieni români, pe bună dreptate, dar *majoritatea populației României este analfabetă din punct de vedere informatic* (în plină eră digitală). Internetul este utilizat "după ureche", e-guvernarea nu funcționează, tranzacțiile electronice sunt puține, criza de profesori de informatică este acută ș.a.

Educația netățenească în școala românească este inexistentă (utilizarea cu pricepere și discernământ a calculatorului și a Internetului nu preocupă pe nimeni). Mulți profesori din învățământul preuniversitar și chiar universitar, în afara celor de informatică, nu posedă cunoștințe elementare de utilizare a calculatorului și Internetului (unii nu știu nici cum se trimite un e-mail sau nici măcar nu au o adresă de e-mail). Mulți profesori nu înțeleg uriașul potențial al *web-educației*.

Conceptul de *educație pentru și prin calculator/Internet* este inexistent în școala și societatea românească (în Franța anilor 80" s-a derulat un program de alfabetizare informatică, numit "*Informatica pentru toți*", iar noi nu avem așa ceva nici în 2016).

Paradoxul nr. 2. Inversarea rapoartelor matematică-informatică: În timp ce numărul de studenți la informatică este de cel puțin de 3 ori mai mare decât cel al studenților de la matematică, numărul de conducători de doctorat la matematică este de aproximativ 3 ori mai mare decât la informatică.

Iată, de exemplu, situația din *Consortiul Universitaria* (datele sunt preluate de pe paginile web ale universităților la data de 23.09.2016):

1) *Universitatea din București:*

a) conducători de doctorat în matematică =17, b) conducători de doctorat în informatică =7;

2) *Universitatea "Babeș-Bolyai" din Cluj-Napoca:*

a) conducători de doctorat în matematică =23, b) conducători de doctorat în informatică =5;

3) *Universitatea "Alexandru Ioan Cuza" din Iași:*

a) conducători de doctorat în matematică =16, b) conducători de doctorat în informatică =5;

4) *Universitatea de Vest din Timișoara:*

a) conducători de doctorat în matematică =8, b) conducători de doctorat în informatică =4.

Procentul de acoperire a posturilor de informatică din statele de funcții, cu cadre titulare, se situează undeva în jur de 50%.

Cine va preda disciplinele de informatică în universități dacă nu avem doctori în informatică, iar un student informatician, angajat part-time la o firmă, câștigă cât un conferențiar universitar?

Se știe că la informatică sunt unele din cele mai dure și aberante *criterii minimale de abilitare* (și se preconizează că vor deveni și mai dure). Face cineva studii de impact înainte de a stabili aceste criterii? Sunt ele realiste? Sunt echitabile în raport cu alte domenii?

De ce un economist poate deveni *profesor universitar*, la informatică economică- de exemplu, cu "4 articole ISI în reviste cu factor de impact mai mare ca zero", dar sunt cazuri la informatică că nu poți deveni nici măcar *conferențiar universitar* cu 20 de articole ISI în reviste cu factor de impact peste 0,5, în condițiile în care salarizarea pentru o anumită funcție didactică este aceeași, indiferent de specializare?

Paradoxul nr. 3. În gimnaziu se introduc disciplinele TIC și informatică, în licee funcționează specializări de matematică-informatică și informatică-intensiv, dar pentru specializarea informatică din facultate *modulul pedagogic* este CU TAXĂ, iar *programe de licență pentru profesori de informatică sau masterate didactice* nu există.

Cine va preda informatica în învățământul preuniversitar? Cum vom putea face față în învățământ problemei salariilor mari oferite de către firme informaticienilor versus salarii mici în învățământ? Dar în perspectivă, cine îi va pregăti pe informaticieni?

Paradoxul nr.4. Specializările de informatică din centrele din afara *Consortiului Universitaria*, în ciuda creșterii numărului de candidați la informatică, sunt pe cale de a fi închise din lipsă de doctori în informatică. În multe universități din centrele mici există câte 2-3 doctori în informatică, dintre care majoritatea sunt pensionabili într-un viitor destul de apropiat.

TOP ABILITĂRI ÎN PERIOADA 2012-2015 (sursa <http://www.cnatdcu.ro/documente-utile/>)

Locul	Disciplina	Nr. abilitați	Locul	Disciplina	Nr. abilitați
1	Medicină	98	14	Teatru	17
2	Matematică	47	15	Ing. civilă	17
3	Istorie	44	16	Fizică	16
4	Filologie	42	17	Muzică	14
5	Sociologie	26	18	Filozofie	14
6	Drept	24	19	Economie	14
7	Chimie	22	20	Geografie	14
8	Ing. electronică	22	21	Calculatoare	13
9	Ing. electrică	20	22	Psihologie	13
10	Ing. mecanică	20	23	Finanțe	11
11	Biologie	20	24	Ing. și management	10
12	Ing. energetică	19	25	Medicină dentară	10
13	Farmacie	19	26	Informatică	10

Din aceeași sursă am numărat:

Total abilitări = 759, din care la informatică doar 10, adică 1,3%. Cine va conduce doctorate în informatică în viitor?

Total număr doctori confirmați = 14.843, din care doar 68 la informatică, adică 0,45%. Cine va preda informatică în universități în viitor?

Cine va preda informatica în scoli în viitor?

S.O.S.!!!

Soluții există și sunt simple, dar este nevoie de o voință generalizată și o abordare integrată.

Cu îngrijorare și cu speranță,
Prof.univ.dr. Ioan DZIȚAC

